

Štev. 1.—3.

V Ljubljani, meseca marca 1920.

Leto XXI.

Z juga.

1.

Pozdrav domovini.

Pretrgala temna se je zavesa
nad dušo, zavito v mrak,
ko prvi nameril sem v domovino
svobodno veseli korak.

Kot potnik ozira se v svetlo danico,
znanečo mu solnčni prihod —
tako me je misel naté, domovina,
življenja vso spremljala pot.

2.

Vam cvete vesela pomlad ...

Vam cvete vesela pomlad,
pri nas je vse mračno nebo,
in rože bolesti samo
po polju nam južnem
in v srcih cveto ...

Kako naj bi cvela vesela pomlad,
ko solnčnih ni žarkov za nas
in zimski obdaja nas mraz,
kar tvoj nam je, domovina,
zagrnjen preljubi obraz!

3.

Vse, kar ljubil sem nekdanj . . .

Vse, kar ljubil sem nekdanj,
daleč, daleč je od mene,
in kot čolnič veter žene,
mene žene vse nazaj.

Tam bi bratu zopet gledal
brez ovinkov v dno srca
in vseh naših bi gorjá
brez strahu se izpovedal.

Oh, kako bi duša bila
oproščena vseh okov!
Dan bi zasijal mi nov,
moja domovina mila!

Zasedeno ozemlje ob novi pomladi 1920.

Borisov.

Uboga ptičica.

Dete:

„Ptičica otožna,
ptička moja v kletki,
daj, zapojčkaj pesem
meni, mali Metki!“

Ptičica:

„Daj mi solčnih žarkov,
rožic daj v darilo,
pa zapojem, dete,
pesem rajskomilo.“

Solnca ni imela
v sobici uborni,
pa je izpustila
ptičko v svet prostorni.

Ptičica zapela
je v zeleni seči
pesemco o solncu,
rožicah in sreči.

Marija Grošljeva.